

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις Φρ. 6
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις " 7
 Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ " 12
 Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα " 10

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

Γραφεῖο παρασιωνῶς ἐν τῷ παλαιῷ
 φεωτῶν «Συζητήσεων».

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΒΡΕΚΕΚΕΚΕΞ... ΚΟΥΑΞ... ΚΟΥΑΞ!...

Ἦλθε καὶ ἡ ἰδική μας σειρά... Θα ψάλωμεν καὶ ἡμεῖς.—Πῦ Ἑλλάς δὲν ἔχει πλέον ἀηδόνας διὰ νὰ τὴν βαυκαλίζωσι μετὰ τὸ ἠδύμολπον ἄσμά των. Τὰ κρυστάλλινα τῆς Κασταλλίας ὕδατα μετεβλήθησαν εἰς λιμνάζοντα ἔλη, ἐξ ὧν ἀναφύονται μόνον βάτραχοι!! ἡμεῖς προκύπτομεν πρῶτοι διὰ νὰ ψάλωμεν καὶ ἰδοὺ ἀρχίζομεν... Βρεκεκεκεξ... κουάξ... κουάξ... Τὸ ἄσμα μας εἶναι ὀλίγον μονότονον, ἀλλὰ καὶ σεῖς εἰσθε μονοτονώτεροι καὶ τοῦ Βύα... Διαφέρομεν μόνον καθ' ὅσον τὸ ἰδικόν σας ἄσμα εἶναι πένθημον, διότι σεῖς ἐγηράσατε ἐν ὀδύνη καὶ σήμερον κηδεύετε τὸν νεκρόν σας, ἐνῶ τὸ ἰδικόν μας ἄσμα εἶναι ἡ εὐθυμία ζωντανή, διότι ἡμεῖς τώρα τὸ πρῶτον ἐμφανίζομεθα εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐννοοῦμεν νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ζωὴν μας ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις...

Ἄλλ' εἴμεθα βάτραχοι... ἔ! καὶ τί με τοῦτο; εἴμεθα ἀληθῶς ὅ,τι προσωρίστημεν νὰ εἴμεθα, καὶ προτιμῶμεν τοῦτο, παρὰ νὰ εἴμεθα ὄνοι περιβεβλημένοι ὀδραν λέοντος· κοάζομεν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐτολμῶμεν νὰ βρυχηθῶμεν ἂν εἴμεθα προσωρισμένοι νὰ ὀγκανίζωμεν!... κάτω λοιπὸν τὸ προσωπίον, καὶ ἔλθετε νὰ μετρηθῶμεν... ἀλλὰ πῶς; φεύγετε; ἐροβήθητε λοιπὸν τὸν βάτραχον σεῖς οἱ φοβερίζοντες τὴν Βασιλείαν τῶν ζώων; Βρεκεκεκεξ... κουάξ κουάξ... Ἰδέτε τὸν ἐλέφαντα ἐκεῖνον, ἰδέτε τὸν πῶς τρέχει!... φέρει ἐπὶ τῆς προβοσκίδος του ἐν ἐπίγραμμα τῖς πταίει; Ἀρχαία παγίς ἐν τῇ ὀποιᾷ ὡς μὲν συνέλαβεν ἄλλοτε τὴν ἐξουσίαν! ἀλλὰ φύ-

σει ἀδέξιος ἤνοιξε ἀνεπιφυλάκτως διὰ τῆς προβοσκίδος του τὴν θυραν, καὶ ἡ δεσμώτις ἐξουσία ἐδραπέτευσε, ἀφήσασα τὴν φυλακὴν τῆς κενῆν μετὰ μόνην τὴν προδοτικὰ ἐπιγραφὴν τῖς πταίει; τοῦτέστιν παγίς! παγίς!... Ἡ εὐτράπελος ἐξουσία φέρεται περὶ τὸν ἐλέφαντα ὅστις περισεῖει τὴν προβοσκίδα του, καθὼς ἡ γαλῆ λείχει τὴν γλώσσάν της, ὅσάκις θεᾶται ἰχθύς κρεμαμένους οὓς δὲν δύναται νὰ φθάσῃ. Ἄλλ' εἶναι καὶ δυσκίνητος ὡς ὁ γέρον Ζεὺς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παπᾶ Λαθέρν, ὅστις δέχεται ὅλους τοὺς μπισοῦσι μισοῦς καλλιγλούτου τινὸς θεᾶς χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν ἀρπάσῃ τοῦλάχιστον φεύγουσαν. — Στρέφει τότε τὴν προβοσκίδα του πρὸς τὰ ἐπάνω ζητῶν νὰ προσπάσῃ τὸ προδοτικὸν ἐπίγραμμα, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι βαθέως ἐγκεχαραγμένον μετὰ τοῦ δέρματός του, καὶ οἶονεῖ ἐνταρκωμένον αὐτῷ ὡς ὁ γιγὼν τῆς Διηανείρας ἐν τῷ σώματι τοῦ Ἡρακλέους!... Ἀπελπὶς τότε καὶ ἐν ἀπογνώσει βρυχᾶται, καὶ φεύγει!... φεύγει!... φεύγει... Βρεκεκεκεξ κουάξ... κουάξ...

Ἰδέτε τώρα τὴν πονηρὰν ἐκείνην ἀλώπεκα ἣτις τὸν ἀκολουθεῖ. Ἰδέτε πῶς γρυλίζει ἐπιδεικνύουσα τοὺς ὀξέας καὶ λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας... Εἶναι καὶ αὐτὴ ἀπογοσὰ τῆς ἐξουσίας! Ἰδέτε πῶς χαριεντίζεται κυλισμένη ἐπὶ τοῦ κονιορτώδους ἐδάφους! τὴν ἐκλαμβάνει ὡς ὄριθα καὶ τὴ κάμνει les doux yeux· ἀλλ' ἡ μικρὰ εὐφυὴς τὴν γινώσκει καλῶς, διότι ἀναγνωρίζει ἐν ταῖς χερσὶ τῆς ἀλώπεκος ἐν πτερόν της, διὰ τοῦ ὁποῦ ἄλλοτε ὑπέγραψεν ἡ πανοῦργος τὴν θανατικὴν αὐτῆς ποινὴν!... Τὴν ἀφίνει λοιπὸν πρῶτον νὰ γλυκαθῆ ἀρκετά... ἀλλ' ἀφῆνης κάμνει πτερὰ, καὶ τὴ ἐγκατα-

λείπει. . . . τί νομίζετε; σᾶς ἀρίνομεν νὰ τὸ ἰχνηλα-
τήσητε!

Ἴδέτε ἐκεῖ πλησίον ἐν παιμίνων ἀπολολότων προβάτων
... ἔχασε πρὸ καιροῦ τὸν ἀγαθὸν του ποιμένα καὶ ἀκολουθεῖ
τον βαρυκέφαλον ἐλέφαντα καὶ τὴν πολυμήχανον Ἀ-
λώπεκα ἰδέτε τὰ πτωχὰ πρόβατα πῶς φέρονται κατὰ
κρημνῶν ὡς οἱ δαιμονιακότες χοῖροι. Βρεκεκεκέξ. . . .
κουάξ. . . . κουάξ. . . .

Ἴδέτε τὸν Θ υ μ ὅ σ ο φ ο ν ἐκεῖνον γέροντα. . . εἶ-
ναι λῦκος γεγηρακῶς. . . λῦκος ἄνευ ὀδόντων. . . ἀν-
τάρτης καὶ αὐτὸς τοῦ βασιλείου τῶν ζώων! . . . ἐν προ-
σευχαῖς γηράσας, καὶ ἤδη ἐν προφητεῖαις βιῶν. — Εἶ-
ναι καὶ αὐτὸς ἀπόμαχος ἐραστής τῆς πολυθελγήτρου
ἐξουσίας· ζητεῖ ἐν τοσοῦτῳ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέ-
ραν του νεάζουσαν εὐκλειαν, ἀλλὰ δὲν δύναται! . . .
rauvre impuissant! . . . ἐρώτησεν πτωχὲ μου γέρων,
τὸν ὀμήλικα Δ. πῶς ἐνίοτε γαλθανίζεται προτιθέμενος
νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀθῶαν του Μαργαρίταν. Βρεκεκεκέξ
κουάξ. . . . κουάξ. . . .

Καὶ τώρα ἰδέτε ἐκεῖνον ἐκεῖ κάτω τὸν ἀπεμεμονω-
μένον· εἶναι καὶ αὐτὸς γέρων Μαρτίνος ἀποστάτης τοῦ
Βασιλείου τῶν ζώων καὶ ἐραστής τῆς ὠραίας ἐξουσίας.
Καίπερ δὲ ἐρειπωμένος καὶ κατεσκληκῶς, ἐν τούτοις
σκανδαλίζεται εἰς τὴν θεάν τῆς ἐπαγωγῆς κόρης· ἀλλὰ
δὲν δύναται μόνος νὰ τὴν κατακτήσῃ! . . . καταφεύγει
λοιπὸν εἰς τὰ ἄλλα ζῶα. . . . ἐπικαλεῖται τὴν ἀρπα-
γὴν αὐτῶν, καλεῖ συνελεύσεις! ἀλλ' οὐδεμία φωνὴ
οὐδεμία ἀκρόασις· ἔμως ἀκμαιότερος τοῦ γέρου Λύκου
ὁ γέρου Μαρτίνος αἰσθάνεται ἀκόμη. . . . ἠλεκτρίζεται
ἀκόμη; . . . ἡ ἐξουσία ἐν τούτοις τῷ προσημεϊδιᾷ λέγων
αὐτῷ τ ρ α θ - ἄ ν ο ι χ τ ᾶ! . . . καὶ ὁ πτωχὸς μας
Μαρτίνος καθίσταται πρὸ αὐτῆς πλατωνικὸς, ὡς ὁ
 φίλος μας Στ. πρὸ τῆς ἡμιγύμνου τῆς Ἰρλανδίας Ἀ-
φροδίτης!

Ἄλλ' ἔχομεν ἀκόμη ἓνα ἀποδιοπομπαῖον τράγον,
καὶ ἓνα λυσσῶντα κῦνα· ζητοῦσι οἱ δύο οὗτοι ἀντάρται
νὰ καταρρίψωσι τὴν Βασιλείαν τῶν ζώων, καὶ νὰ ἐγ-
καθιδρύσωσιν ἐν αὐταῖς τὴν Δημοκρατίαν. Τὸ καθ' ἡμᾶς
δὲν ἐννοοῦμεν τὴν δημοκρατίαν λυσσασμένην, ἀλλ' οὐδὲ κρε-
μαμένην ἐπὶ τῶν κεράτων ἐνὸς τράγου. Δὲν ἀφίνομεν λοιπὸν
τὴν ἡμετέραν λίμνην διὰ νὰ εἰσπηδήσωμενεῖς φρέαρ βαθῦ,
διότι ἂν καὶ τοῦτο ξηρανθῇ; Βρεκεκεκέξ. . . .
κουάξ. . . . κουάξ. . . .

Μ Π Α Κ Α Κ Α Σ.

ΤΑ ΠΑΙΔΑΡΕΛΙΑ

Ἄκόμα γθὲς ἀφῆκαν τὸ Ἀλφασητάριον
Καὶ ἀνάθεμα στὸ ἓνα τοῦς ποῦ ὄρθογαῖρον
Ἄν τοῦ ὑπαγορέψῃς ἀπὸ τὸ Προσημεϊδιᾷ
Καὶ τοσοῦτ. . . . σοῦ βγάλαν δημοσιγοῖρον.
Ἀφῆκαν τὰ στραγγάλια τοῦς καὶ τὰ παστέλια
Καὶ πιάσαν τὴν πολιτικὴν — Τὰ παιδαρέλια

Ἄκόμα τὰ χεῖλάκια τοῦς μυρίζουν γάλα
Καὶ ὅταν βγάλῃν περίπατο με τὴν ντατά τοῦς
Παίζουνε τὸ κυνηγητὸ καὶ τὴν πιλάλα
Τ' ἀθῶα παραθγαίνουνε με τὰ τωστά τοῦς
Καὶ. . . . μούρχειται νὰ σατίω ἀπὸ τὰ γέλοια.
Δραμαγωγοὶ γινήκανε — Τὰ παιδαρέλια.

Δὲν φταῖ· αὐτὰ ἐκεῖνοι φταῖν μονάχα
Ὅπου τοῦς διδοῦν ὅσῃν ἀλήθεια σημασία
Ἐγὼ σ' αὐτὰ ἐπάνω νάχα
Ἄπολυτι μεγάλη ἐξουσία
Θὰ τοῦς ἀγοράζω δέκα λεπτῶν παστέλια
Καὶ θὰ παῦαν τὸ γράψιμο — Τὰ παιδαρέλια

Εἶναι ντροπὴ γιχὺτὰ τὸ δικαστήριον
Καὶ φόβος μὴ στοῦ Καρμπολά τὰ χάσουν.
Τὸ μόνον γιχὺτὰ βούσκω σωτήριο
Μὲ μία τούρτα νὰ τὰ καλοπιάσουν.
Οἱ μύγες εὐκόλα πολὺ κολουῦν στὰ μέλια
Καὶ στὰ γλυκὰ τοῦ Σόλωνος — Τὰ παιδαρέλια.

Ἄ! ὄχι φυλακαῖς εἰς τὸ θεό σας
Γιατὶ εἶναι κίνδυνος πολὺς μὴ τρελλαθοῦνε
Καὶ θεὰ πάρετε ἐσεῖς εἰς τὸ λαιμό σας
Μωρὰ ὅπου δὲν ξεύρουνε νὰ κουμποθοῦνε
Κ' ἐπειτα πλιὰ δὲν θάνε αὐτὸ γιὰ γέλοια
Σπλαχνή σου τὰ, κύρ δικαστή, — Τὰ παιδαρέλια.

Τριάντα ὠραὶς σ' ἓνα καμαράκι
Τῆς — Καλησπέρας — φυλακῶσαν τὸν συντάκτη
Καὶ τᾶχατε τὸ δύστηνον παιδάκι
Καὶ νὰ σωθῇ στη Παναγιά ἐτάχτη. . . .
Καὶ ἀπὸ τότε λέν' πῶς πάντα θελεῖ
Γιὰ Δεληγιώργη νὰ περῶ — Τὸ παιδαρέλια.

Κ' αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸ σημάδι
Γιατὶ θὰ πῆ πῶς τὸ παιδί με λόζα βγάλει
Φαίνεται ἐφοβήθηκε εἰς τὸ σκοτάδι.
Ἄχ! ἦταν φρονιμώτερο ὅταν ἐμπῆκε. . . .
Ἄ! ἄς ἀφήσωμεν ἐδῶ πλέον τὰ γέλοια
Καὶ μὴ ξεσυνερίζεσθε — Τὰ παιδαρέλια

Καὶ σεις μικρὰ μου καὶ ἀθῶα βρέφη
Ἀφήστε ἡσυχίαν τὴν μάκκα τοῦ Γαμβέτα
Πιάστε τε πάλι τὸ παλιό σας ντέφι
Τὸ ξύλινο ἀλογάκι σας καὶ τὴ τρουμπέτα
Τρεχάτε νάγοράσετε παστέλια. . . .
Ὅπου ἐκλήθη ἕκαστος — Βρε παιδαρέλια

ΤΙΣΟΚΤΡΑ

ΚΟΥΛΞ ΚΟΥΛΞ.

"Αν ὁ Γρίβας ἐδέχτο τὴν ὑπὸ τοῦ Μακρόκη προταθεῖσαν αὐτῷ συμμαχίαν πρὸς ἐγκαθίδρουσιν τοῦ Μακροκίου πολιτεύματος, τὸ πολίτευμα τοῦτο θὰ συνεκρατεῖτο διὰ τριῶν χειρῶν, καὶ θὰ ἐστηρίζετο ὑπὸ τριῶν ποδῶν: τοῦτέστιν θὰ εἶχε τὸ πολίτευμα αὐτὸ ὡς βᾶσιν καὶ ὡς δεσμὸν τὴν τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχωριστον.

* *

Ὁ «Ραμπαγᾶς» ἔγραψεν ὅτι θὰ καταστραφῇ τὸ μεταξὺ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἀνακτόρων ὁδοφράγμα· καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως ἀνακραζομεν, κάτω τὰ ὁδοφράγματα, ἄλλως καταστρεφομένου τοῦ ὁδοφράγματος τούτου, ἀναφαίνεται ἔτι μᾶλλον ἢ λάμψις τῶν ἀνακτόρων.

* *

Ἡ «Καλησπέρα σας» εἰσερχομένη ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Καρμποῦ τὴν νύκτα· — Εἶμαι ἐγὼ ἡ Καλησπέρα σας φίλτατε Ραμπαγᾶ — Ἐδῶ φίλε μου, καὶ ἡμέρα καὶ ἡ ἐσπέρα εἶναι κακὴ καὶ ψυχρὴ. Ἄλλ' ὄχι, mon ami, εἶμαι ἐγὼ αὐτὴ ἡ ἡ Καλησπέρα σας. — Ἄ! τότε θὰ περᾶσωμεν καλᾶ....

* *

Ὁ κ. Στεφανίδης πρὸς τινὰ ὑπῆρέτην τοῦ καφενείου — Ἔ! Νεανία! Νεανία! — Ὁ ὑπῆρέτης δὲν προσέρχεται. Ὁ κ. Στεφανίδης. Δὲν ἀκούς βρὲ γομάρι ποῦ σε φωνάζω τόσην ὥραν κακὸν καιρὸν νᾶχης· ὁ ὑπῆρέτης πλησιάζων. — Για νὰ σοῦ πῶ κύρ Στεφανίδη, μὴν βρῶζης ἔτσι γιατί ἐμένα δὲν μὲ λένε Ἀνανία!

* *

Δύω ὕδρατοι ἀναγινώσκοντες θεατρικὸν πρόγραμμα.
— Ὁ βρῦτόνος κυρ. Δ. τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἔστη.
— Βρρρὲ Νικολόσο· τί πᾶ νὰ πῆ θὰ ἔστη;
— Πᾶ νὰ πῆ βρὲ Δημήτρη. . . ποῦ θὰ χᾶτη.

* *

Κύριος τις ἠρώτα χθὲς τὸν φίλον του Στ. ἂν ἐτόλμα νὰ διαγωνισθῇ μετὰ τὴν Ἀηλὴ εἰς τὸ πῆδημα — Ὡ θὰ τὴν περᾶτω μὲ τὴν πρώτην ἀνέκραξεν ὁ γέρων δικηγόρος.

* *

Διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μαθητὴν του· — Κτῆρος διατί ἔχει περισπωμένην; Ὁ μαθητής· Διότι μακρὸν πρό βραχέως περισπᾶται. — Δ. Τί θὰ πῆ αὐτό; Μ. Θὰ πῆ κύρ δάσκαλε, πῶς ἂν ἦσαν ἡ εὐγενεία σου τὸ κτῆ καὶ ἐγὼ τὸ εὐγενὲς θὰ ἐβάζαμε ἐπάνω στήν εὐγενείαν σου τὴν περισπωμένην.

* *

Ἄν εἶχαμε τὸν εἰς τὸ Φᾶληρον ὁρμιζόμενον γαλλικὸν στόλον θὰ ἐμπαίναμε βέβαια εἰς τὴν πόλιν ἔλθεν ὁ Β. πρὸς τὸν Α. — Ὅσο δὲ γιὰ νὰ μπούμε μποροῦμε καὶ μὲ τὸν ἰδικὸν μας, ἐπανάλαβεν ὁ τελευταῖος.

* *

Δύω μικρὰ παιδία ἐν τῷ Φᾶληρον ἐπέστησαν ἀποθεῖν σπυρτοθήκης τὴν εἰκόνα δύο ἄλλων παιδίων ἐν ἀποκείνῃ πηλοποιεῖσιν τὴν μητέρα των, καὶ, — Μαρξ, τὴ λέγουσι ποῦ εἶναι ἡ μαμά αὐτῶν τῶν παιδίων; — Εἶναι τέκνα μου εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ τὰ καλὰ παιδία τὴ περιμένουσι φρόνημα.

Κατ'αὐτὰς τελοῦνται ἐν Ἀθήναις γάμοι καὶ γιορταὶς μεταξὺ νέων καὶ ζωντοχέρων, νεανίδων καὶ λεοντιδῶν. Ὁ πτωχὸς Μπάκακας μένει μόνος ὡς ὁ Πέτρος ἐπιφανῶν ἐχίτο τοῦ ἀποστόλου κάλλιον ὡς ἐπὶ μόνον εἶναι ἄλλα· Αἰρετε στενάσει ἡ μαύρη καρδιά μου.

* *

Στεφανίδης πρὸς ἐμποροπαιδα·
— Βρὲ! ἔχεις γὰρ ὄχτες μὲ τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν;
— Ἐμπ. — Ἐχομεν μὲ τὴν ἀγγλικήν. . .

ΒΡΕΚΕΚΙΞ.

ΑΚΤΙΣ ΕΝ ΤΩ ΣΚΟΤΕΙ

Εἶναι τὸ δράματιον τοῦτο Ἑλληνικὸν προῖον, καὶ παρεστάθη ὑπὸ Ἑλλήνων ἠθοποιῶν. Οἱ δύο οὗτοι λόγοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ φυγαδεύσωσι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τοὺς πλείστους τῶν φιλομούσων κατοίκων μας. Τὸ τυρίον τῆς Λιάκουρας καὶ τὸ τῆς Νέζου, ὁ εἶνος τῆς Θήρας καὶ ὁ βιτινίτης, οὐδεμίαν προξενουσίαν εὐχαρίτησιν εἰς τὸν στόμαχόν μας, διότι εἶναι ἑλληνικὰ προῖοντα. Ὡσαύτως ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ καὶ τὸ ἑλληνικὸν δράμα οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν τέρψιν διότι εἶναι ἑλληνικά. Οἱ γονεῖς τῶν τέκνων μας δὲν μεταδίδουσιν εἰς αὐτὰ τὴν ἀνατροφὴν ἣν ἔλαβον παρὰ τῶν γονέων των, διότι εἶναι ἑλληνικὴ, ἐπομένως δὲν μεταβαίνουσι καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, διότι ἐν αὐτῷ θὰ διδαχθῶσιν ἑλληνικὰ διδάγματα. Καὶ ἀνέξενος τις φιλέλλην σήμεραν ἐτόλμα νὰ μᾶς ὀνομάσῃ Ἑλληνας, ἡμεῖς θὰ διεμαρτυροῦμεθα ἐπὶ τῇ συκοφαντίᾳ ταύτῃ, καὶ θὰ διεργηγνύομεν τὰ ἱμάτιά μας ἐπὶ τῇ ψευδεῖ ἐθνικότητι ἣν ἤθελε μᾶς ἀποδώσει. Δὲν ἀδικοῦμεν ἑμῶς ἡμᾶς, ὁπόταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι καὶ τὸ ἑλληνικὸν λεγόμενον ζήτημα δὲν θὰ τὸ λύσωμεν ἑλληνικᾶ, ἀλλὰ γαλλικᾶ ἢ ἀγγλικᾶ ἢ τῶν καὶ ἀφρικανικᾶ ἢ οἱ κάτοικοι τοῦ Ζουλοῦ ἤθελον εὐδοκήσει νὰ τεινωσιν ἡμῖν ἀρωγὸν χεῖρα! — Ἀλλὰ παρεξέτραπήμεν λεληθηστω, καὶ ἴτωσ πολλοὶ τῶν ἀγνώστων μας θὰ ἐβάρυνθησαν ἀναγινώσκοντες τσαῦτα περὶ πραγμάτων ἑλληνικῶν.

Ἐδίδετο λοιπὸν τὴν παρελθούσαν ἐβδόμη δὲ ἑλληνικὸν προῖον ἢ ἀκτις ἐν τῷ σκοτει δρᾶμα τοῦ κ. Δ. Κορμηλιά. Τὸ ἀκροατήριον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπετελεῖτο ὑπ' ἀνθρώπων ὀλίγων, ἀλλὰ φίλων τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, καὶ ἱκανῶν νὰ ἐτιμήσωσι τὰ σύγχρονα ἑλληνικὰ προῖοντα. Ἦσαν ἄλλως τε τόσσι, ὥστε ἐν ἀέσει νὰ ἀντιληφθῶσι τοῦ δράματος, καὶ νὰ ἐπιφέρωσι τὰς ἐπ' αὐτοῦ κριτικὰς τῶν.

Ὁ ποιητὴς λαμβάνει τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας. Ὁ ἦρωας τοῦ δράματος τοῦ εἶναι χαρτοπαίκτης. Τὸ χαρτοπαίκτηριον εἶναι τὸ προσφιλέστερον ἀντικείμενον τῆς ψυχῆς του. — Τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰς ἄλλας κοινωνικὰς αὐτοῦ ὑποχρεώσεις αὐτ' οὐδενὸς λογίζει, διότι καὶ αὐτὸν τὸν ἄστον τῶν τέκνων του ἠδύνατο νὰ θησιάσῃ.

εις τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς χαρτοπαίκτριας. Καὶ ἰδοὺ τὸ σκό-
τος εἰς τὸ ὅποιον ὁ ἀτυχὴς Ὀνητὸς περιέπεσαν. — Ὑπάρχει
χειρὶα φῶς ὅπως ἐξέλθει αὐτοῦ. — Ὑπάρχει ἐπὶ πλεον
χειρὶα πρὸ ληπτικῆς τινος δυνάμεως ὅπως τὸν ἀποχριστῶν
βαρῆθρου εἰς τὸ ἐγκλήμα μέλλει νὰ τὸν ἀποχριστῶν.
— Ἀλλὰ ποῦ τὸ φῶς; ποῦ ἡ δύναμις αὕτη; ἐν τῇ κοινω-
νίᾳ; ἀλλ' αὐτὴ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ ἐκὸς-ἑξῆς μέλη, καὶ δὲν προ-
βλεπεὶ περὶ αὐτῶν! — Ἐν τῇ πολιτείᾳ; ἀλλ' αὐτὴ τιμωρεῖ
τὸν ἀδικήσαντα, καὶ δὲν προλαμβάνει τὸ ἀδικεῖν. . . .
Ἐν τῶν ὀργάνων αὐτῆς ἡ ἀστυνομία δὲν ἐμφανίζεται ἐν τῷ
σκότει εἰς φῶς ἀπλετον, ἀλλ' εἰς πυγολαμπίδα ἐτοιμαζό-
μενον φῶς! λοιπὸν φῶς! τὸ ἀτυχὲς πλάσμα κλειχταὶ ἐπὶ
τοῦ χειλοῦ τοῦ βαρῆθρου προτιθέμενον νὰ διακλιχθῆ, κλυ-
πὴν, οὐχὶ ὅπως διαθρέψῃ ἔτι καὶ διὰ τοῦ ἐγκλήματος
τὴν πενομένην αὐτοῦ οἰκογένειαν, ἀλλ' ἵνα φέροι εἰς τὸν
βωμὸν τοῦ χαρτοπαικτείου τὸν ἄρτον ἐργατικῆς οἰκογε-
νειαρχοῦ! . . . Ἀλλ' ἰδοὺ αἴρνης ἀπαστράπτουσα ὅπισθεν
αὐτοῦ μία ἀχτίς. . . στρέφει ἐν ἀπογνώσει τοὺς ἑφθαλμοὺς
αὐτοῦ καὶ βλέπει τὴν πιστὴν καὶ φιλόπονον αὐτοῦ σύζυ-
γον ῥίπτεται τότε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ὡς ὁ ναυαγὸς
ἐπὶ τοῦ προστυχόντος ἐν τῷ ναυαγίῳ τοῦ ξύλου! τὴν περι-
σφίγγει διὰ νὰ μὴ μὴ χωρισθῇ ποτὲ ἀπ' αὐτῆς! καὶ σώ-
ζεται. . . .

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγος δ' ἀ-
ματος. Εἶναι καθαρῶς οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ. Ἐν τῷ
δράματι αὐτῷ δὲν ἠκούσαμεν ὑψηλὰς καὶ μεταφυσικὰς οὐ-
τως εἰπεῖν ιδέας, οὐδὲ εἶδομεν φανταστικὰς καὶ μυθοπλα-
στικὰς εἰκόνας, αἵτινες δεόν νὰ μὴ τίθωνται εἰς τὰ κοι-
νωνικὰ δράματα ἅτινα ἀπεικονίζουσι τὸν πραγματικὸν καὶ
οὐχὶ τὸν χμαϊρικὸν ὄσμον. ἠκούσαμεν ἔμως πολλὰ κοινωνικὰ
διδάγματα, καὶ εἶδομεν σκηναὶς ἱκανῶς κινούσας τὸ ἐνδιαφέ-
ρον καὶ οἶοντι πράγματι διαδραματιζομένας ἐν τε τῷ κοι-
νωνικῷ καὶ οἰκογενειακῷ ἡμῶν βίῳ· ὁ δραματογράφος δὲν
πρέπει μόνον νὰ τέρπῃ ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκῃ, ἐν δὲ ταῖς
ἔργοις αὐτοῦ πρέπει νὰ κατοπτρίζεται ἡ κοινωνία ὅπως ἐ-
νορᾷ τὰς ἐλλείψεις αὐτῆς καὶ ἐπιφέρει τὴν δέουσαν αὐτῶν
ἐπανόρθωσιν.

Ὁ κύριος Κορομηλάς ἐν τῷ δράματι τοῦ παρουσιάζει
καθαρὸν κάτοπρον ἐν ᾧ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ παρὰ τὴν ὄχθην
τοῦ Ἰλισσοῦ ἰστάμενοι εἶδομεν τὴν μορφήν μὲς ἀνθρώπῳ,
καταπρασίην, διότι ἡμεῖς δὲν ἐπιρεαζόμεθα ἐκ τῶν κοινο-
νικῶν νοσημάτων. Ἐν ὅτῳ δὲ ὁ Ἰλισσοὺς περιλαμβάνει καὶ
μὴν σταγόνα ὕδατος ἡμεῖς θά ζῶμεν, χωρὶς νὰ ἔχωμεν
τὴν ἀνάγκην τοῦ Κυριακοῦ ἢ τοῦ Σούτζου καὶ θά κλά-
ζωμεν.

ΕΝ ΚΑΡΜΠΟΛΑΙ

Ἐπήγαινα μὲς μέρη ἰστὴ δουλιὰ μου
Ἄσχοπα καὶ χωρὶς καμμιά φροντίδα
Αἰφνης σὲ βλέπ' ὡραία Εὐβοιά μου
Ποῦ ἔλαμπες σὰν τῇ χρυσῇ ἀχτίδα.

Ἀπὸ ἐκείνη, κόρη, τὴν ἡμέρα
Σ' ἀγάπησα μὲ δὴ τὴν ψυχὴ μου
Κι' ὅπου βρισκόμουνε σ' αὐτῇ τῇ σφραῖνᾳ
Ἐσὺ ἦσθαι ἡ ἐλπίδα ἡ μοναχὴ μου.

Βλέπεις ἐπιάστῃκα στὸν ἔρωτά σου
Σὲ ποῦ ποῦ πιὰ εἶπαι ἀπὸ ὄχθου
Ὅπου δὲν ἦταν φιλικὴ ἡ καρδία σου.
Ποῦ ἡ δική μου ἡ φτωχὴ ἐτυλίχθη

Ἦταν αὖ εὐλορη δημοκρατία
Κ' ἐγὼ καί τις νὰς δημοκρατία
Ἄ! εἶπα κόρη, τότε ἀγνοεῖς
Ἀγχοπτε καὶ ὁ γέρος μας Σωκράτης.

Μὴ μέρα ὅπου μὲς τῆν ἀγκάλα μου
Σὲ ἐτυγγα χρυσῇ μου ἐρωμένη,
Καὶ με πολλὰ σὲ χόστεινα φιλίᾳ μου
Ἐπαρκερήθηκες καὶ σὺ καμμένη!

Μὲ ἐσφγγες καὶ ἔθελες μὲ πνίξει
Ὅταν, ἐπὶ κ' ἐγὼ ἦμουν λιγωμένος
Κ' ἄπνοιον αἰθάνθηκα νὰ μὲ τραβῆς
Κ' εὐρέθηκα στοῦ Κρημπολά κλεισμένος

Ἄχ! σφοδρὰ ποῦ μ' εὐρίσκε μεγάλη
Καὶ κορτερη ποῦ μ' ἐτρεξε λεπίδα
Ἀπ' τῇ θερμῇ τοῦ ἔρωτα ἀγκάλα
Εὐρέθηκα στοῦ Μπένηση τῆν παχίδα.

Τῶρ' ἀπὸ μὲτ' ἀπὸ τῆ φυλακῆ μου
Ὅπου τοῦ Μπένηση μὲ ἔφερον ἡ ζήλια
Σοῦ στέλνω, Εὐβοιά μου, τὴν ψυχὴ μου
Καὶ δημοκρατικὰ φυλάκιζα χίλια.

ΡΑΜΠΑΓΑΣ.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Δὲν μοῦ λές βρέ Κώστα ποῦ εἶναι καλλίτερο
πολίτευμα, ἡ Βασιλεία ἢ ἡ Δημοκρατία;

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὡ; καθὼς ἀκούω, μωρὲ Γιάννη, ἡ Δημο-
κρατία.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Καὶ τῶρα δὲν μοῦ λέγεις μὲς στίχῳ ἢ τί
πρᾶγμα εἶναι αὐτὴ ἡ Δημοκρατία;

ΚΩΣΤΑΣ. — Νά! Δημοκρατία εἶναι, πῶς ἐσὺ ἄξοφα
ποῦ εἶσαι μπαλωματῆς, νὰ μὰς κυβερνήτῃς αὐτοὶ καθῶς,
ἐκυβέρνησε καὶ τὴν Ἀμερικὴ ἕνας παπουτσῆς.

ΓΙΑΝΝΗΣ. — Ἄ! τῶρα ἐκατάλαβα ὦ; καθὼς φαίνεται
τῶρε ἡ ἐπιστῆμη μας! . . . Ζήτω λοιπὸν ἡ Δημοκρατία!

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΟΥΣΩΝ. — Σχοινοβατλὴ ἐταιρεία Orphe-
nides et compagnie.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΛΗΡΟΥ. — Κανκάν ὑπὸ Στεφανίδου καὶ
Λιλῆ, ὁ Στεφανίδης θά ἦναι decollete.

Γετοῖς ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ.